

Juryns motivering:

I en stillsam historia om syskonkärlek så stark att den bränner rakt genom texten får vi följa huvudpersonen tillbaka till en händelse i en tid som är historiskt viktig att inte glömma. Det handlar om att överleva och gå vidare när det inte känns möjligt. Att fortsätta framåt för någon annan och finna hopp och styrka i en liten varm hand.

En stjärnklar himmel

Stjärnorna på himlen hade aldrig lyst så svagt, det var något speciellt med den här natten det visste Marie. Hon brukade alltid sitta och studera stjärnorna innan hon gick till sin säng för att sova. Men aldrig hade hon väl sett att stjärnorna lyst så svagt som de gjorde nu på himlen.

Plötsligt spärrade hon upp ögonen och blev fylld av förväntan, tänk om det var idag som barnet i mammas mage skulle komma. Det kanske var just därför stjärnor lyste så svagt.

Hon skulle precis vända sig om och gå ner när hon hörde små lätta steg i trappan. Det var hennes lillebror, bara sju år gammal. Han var så liten och alltid fylld med glädje nästan som en stjärna. Hon tittade ut en sista gång igenom det lilla fönstret ovanför hennes säng, när hon tyckte sig se en bil.

På ett ögonblick kände hon hur hjärtat började bulta fortare och fortare. Det växte en stor vrede och fasa inom henne, något hon aldrig tidigare känt. Den växte och bultade och Marie kände hur det började koka i henne. Hon lyfte stadigt handen mot stjärnan på hennes klänning och kramade om den. Bilen stannade och ut klev fyra män hårda i blicken med varsitt vapen i handen. Det var Nazister.

Hon visste precis vad hon skulle göra, det hade hennes föräldrar sagt flera gånger. Men ändå var det något i henne som höll sig kvar, gjorde henne förvirrad och sorgsen. Med en klump i halsen tog hon sin bror i handen. Den var så liten, små fingrar som kramade hennes hand i ett varmt och kärleksfullt tag. Vad skulle hända?

Hon öppnade försiktigt ett fönster stort nog för att hon och hennes bror skulle kunna krypa ut och landa mjukt på en välplacerad höstack. Det skulle bli som att landa på en kudde försäkrade hon sin bror om, som blivit rädd och osäker där han stod och blickade ut från fönsterkarmen. När de var nere smög de så försiktigt som de bara kunde mot baksidan av det lilla röda huset som ledde mot skogen. Marie kände att något var fel men hon kunde inte riktigt sätta ord på vad det var. Huset nästan sken av sin röda färg och det var något spöklikt med skuggorna kring stugan. De var mörkare än någonsin och såg på något vis lömskare ut som om de bar på någon hemlighet. Hon slet blicken från skuggorna och tassade in i skogen. Väl inne i skogen började hon att springa fortare och fortare, hennes hjärta bultade i takt med hennes steg och rädslan i henne växte sig större och större för varje träd som passerade. Vad skulle hända?

Hon slängde en blick över axeln för att se om hennes bror var med. Där var han, sprang så fort han bara kunde. Han såg rädd ut, nästan som en spegelbild av hennes eget ansikte. Men hon var tvungen att vara stark för sin bror, stötta honom och hjälpa han framåt. De saktade in lite för att vila.

Knäpptyst. Inte ett ljud så långt hon kunde höra. Sedan två smällar, skott. De skar igenom luften som en sylvass kniv. Men det de lämnade efter sig var

värre en tystnad, hela världen stannade. Fast i ett enda andetag, oförmögna att röra sig eller låta. Bara fast. Marie kände hur benen vek sig under henne, darrande satte hon sig ned.

Allt svartnar. Ett oändligt mörker som öppnar sin famn för att sluka henne, ta henne långt här ifrån. Först mörker och sen tomhet. Borta. Allt svävar på en tunn tråd mellan mörker och ljus. När hon öppnar ögonen igen är världen mörk, lika röd som blod och lika svart som en skugga från djupaste vrå. Världen är tom och kall, kommer den bli ljus igen?

Små fingrar kramar försiktigt om hennes kalla hand. Hon kan känna pulsen från den lilla handen slå försiktiga slag mot hennes kalla handflata. Den lilla pulsen nästan smeker hennes hud med små varma, men försiktiga slag. En känsla av hopp och värme fyller henne. Försiktigt kramar hon den lilla handen. Trots allt hon vet och varit med om kramar hon den, hon kramar den med så mycket kärlek och tacksamhet hon bara kan. Hon vill visa den lilla handen att hon kan och att hon kommer klara sig. Allt kommer att bli bra. När Marie reser sig upp är hon säker. Allt kommer att bli bra.

Många år senare sitter hon nu vid ett litet mörkbrunt bord i sitt lilla kök. Bredvid henne sitter hennes barnbarn, lika liten som hon var en gång i tiden. Lika ovetande om allt ont och lika förundrad över allt i världen. Marie undrar vilken stund som kommer göra förändringar hos henne, vilken stund som kommer få henne att inse något. Hon undrar men kanske får hon aldrig veta. Något hon vet är att man aldrig kan vara säker.

När hennes barnbarn har gått sitter hon och tittar ut igenom sitt lilla fönster i sitt kök. Stjärnorna lyser starkare än någonsin på himlen. Tänk att hon för längesedan satt i ett avlägset land i en annan tid vid sitt fönster och blickade ut över stjärnorna. Fortfarande nästan en livstid senare är hon lika förundrad över stjärnorna, lika fascinerad och lika ovetandes om framtiden. Innan hon går till sin säng lyfter hon handen mot stjärnan på sin klänning en sista gång. Kramar om den hårt, ett farväl. När hon vänder sig om har hon släppt taget, det är dags att gå vidare. Men vad som kommer hända nu vet bara stjärnorna.

Karla Höyhtyä (Hederspris Novellprisfesten 2019)